

Grændse, bliver det første Ord, der velsigelig lyder til os heri Salen: „Gudbevares, lad os dog komme tilbage til Storpolitikkens Rjødgrøder.“ Seg veed ikke, om man egentlig har fundet den saa overordentlig tiltalende, saa overordentlig fed, jeg maa for mit Vedkommende tilstaa, at jeg anser dette lille Benders er os givet, for mere kjøfuldt end ialtsald de fleste af de os ellers foreliggende Sager, og det forekommer mig, at jeg støttes i denne Betragtning af hele Karakteren af de Udtalelser, som ere faldne her de foregaaende Dage, idet jeg, i Modsigning til den høitærede Indenrigsministers Indtryk deraf, maa udtrykkelig sige, at det forekommer mig, at det i Grunden har regnet med Ros ned over dette Lovforslag og dets Forslagsstillere, i den Grad regnet med Ros, at jeg som Medforslagsstiller er bleven formelig undselig ved at modtage al den Ros, og det Ros fra saa forskjellige Synspunkter, fra alle Sider, ja selv fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Naar man spørger om Grunden dertil, saa vil jeg sige, at det er fordi det er, saaledes som jeg med Nette har betegnet det, Resultatet af et Kompromis, et Kompromis mellem modsatte Anskuelser, et Kompromis mellem de Anskuelser, som hidtil have været stærkt hævede af Venstre og Anskuelse der, hvorfra endel af Medforslagsstillerne ere udgaede, nemlig Høire. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds spurgte da i Forbindelse dermed, hvem vi have kompromitteret med dette Forslag. Seg vil sige til det ærede Medlem, som jeg ser nu er kommen tilstede, at dengang han sidst brugte denne virkelige Vittighed, da ramte den meget bedre og var meget bedre paa sin Plads. De erindre Alle, det var under sidste Foraars Juvantskudsbehandling. Da han anvendte den denne Gang, havde den for mig faaet Klang af en Gjenlyd af det Anathema, man har været ifærd med at udstede mod enkelte af det ærede Medlems Partifæller, der have dristet sig til at gaa noget maaft paa egen Haand og deltage i Forhandlinger med Venstre. Seg skal sige, at af personlig Erfaring kjender jeg det Sprog, og den Udtalelse, der nu faldt fra det ærede Medlem i den Retning, opfatter jeg som komplimentær til den lignende Behandling, som jeg og mine nærmeste Meningsfæller undertiden have været Gjenstand for, fordi vi tilsyneladende have nærmet os vel meget til Høire. Men jeg siger, jeg hilste med Glæde den Kjendsgjerning, at hele Venstre ved Fremfættelsen af dette Lovforslag har vist sin Beredvillighed til at forhandle med og arbejde sammen med Modstanderne. Og naar nu det ærede Medlem spørger om,

hvem og hvad der derved kompromitteres, siger jeg, at det er vel muligt, at enkelte Partiinteresser derved kunne kompromitteres; men jeg vil spørge, er man virkelig overbevist om, at det vilde være til saadan ubødelig Skade, om Partiinteresser forsaavidt kunne kompromitteres, at vi virkelig kunde faae Sagerne i en bedre Gænge? Det Formuesprincip, som Lovforslaget indeholder, har — det glæder mig — fundet en, jeg vil ikke sige udelte Anerkjendelse, men dog Anerkjendelse fra en overordentlig overveieende Del af Salen. Seg har ganske vist med Forbauselse hørt, at enkelte Venstrerøfter have reist sig derimod, — jeg siger med Forbauselse, thi jeg troede, at Tanken om Beskatning af Formuen, om at lade selve Statteevnen bære Stattebyrden, var saa at sige næsten Grundlaget for den demokratiske Anskuelse. Men det er muligt, at vi i de senere Aar have været saaledes optagne af Stridigheder, der absolut ikke behøve at berøre det Demokratiske, at disse Opfattelser af den principielle Tankegang ligesom ere blevne satte noget mere i Baggrunden. Der er blevet reist enkelte Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt i Formuebeskatningen at medtage den saakaldte uproduktive Formue. Seg skal ikke her komme nærmere ind derpaa. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Falbe-Hansen) har saa tydelig, skarpt og klart vist Berettigelsen, ja jeg vil sige Nødvendigheden af at medtage den uproduktive Formue, at jeg ikke behøver og ikke paa nogen Maade er istand til at gjøre det mere tydeligt; men jeg skal kun gjøre en Bemærkning overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), som sagde en Ting, der forsaavidt var sand, nemlig, at den uproduktive Formue ikke paavirker Statteevnen. Det er ganske vist, at man ikke faar større Statteevne derved, at man er i Besiddelse af visse Formuesgjenstande, som ingen Indtægt give; deri har det ærede Medlem Ret; men den Kjendsgjerning, at man har Raad til at besidde visse uproduktive Formuesgjenstande, repræsenterer en større Statteevne; den viser, at Besidderen er istand til at bære en større Skat, thi ellers var han ikke i Besiddelse af en uproduktiv Formue. Smidlertid, jeg tror sikkert, at Forslagsstillerne ville være enige med mig i, at ligesom vi overhovedet indenfor Grændsen af de Principer, som Lovforslaget indeholder, vistnok ere fuldt beredvillige til at forhandle om Detaillerne, kan der ogsaa være megen Anledning til at komme ind paa enkelte Undtagelser fra den almindelige Regel. Det er en gammel Sætning, at Undtagelser stadfæste Reglen. Om man vil komme ind paa at stille dette Tilfælde analogisk og ved Siden